

El guanyador del Max per «Delicades» i «Días estupendos», a Girona.

MARTA PALLARÈS | GIRONA

■ Alfredo Sanzol torna a Girona, i ho fa amb renovat esperit combatiu. Les seves anteriors propostes, *Delicades* i *Días estupendos*, ja es van representar a Girona i Salt; ara Temporada Alta torna a confiar en el guanyador del Max per aquestes dues produccions amb *Aventura!*, una obra filla dels nostres temps que reflexiona sobre l'altruisme, la intel·ligència col·lectiva, la por i la capacitat comunitària per gestionar aquesta crisi. I malgrat la negror, ho fa amb una visió «perillosament optimista».

■ A *Días estupendos* hi parlava d'allò que la gent fa a l'estiu perquè

durant l'any no s'hi atreueix; ara tracta de decisions preses per la crisi i que mai s'haurien pres abans.

■ Un grup de socis d'una empresa accepta que una companya es vengui a canvi de diners per a ells, una decisió extrema; el que vull posar de manifest és que si no estem alerta, en situacions d'estrès podem fer coses que mai hauríem sospitat.

■ Vostè afirma que no emigra perquè té un fill petit... és més valent quedar-se o marxar?

■ Segurament no es tracta d'anar-se'n o quedar-se aquí, sinó que la valentia radica a saber què vols fer, què necessites i dur-ho a terme.

■ David Cameron va dir que tots hauríem de tenir un pla de contingència que no haguem d'usar.

■ És la mena d'idea de bomber

Alfredo Sanzol

Dramaturg i director d'«Aventura!». Fins on estarien disposats a arribar els socis d'una empresa per capejar la crisi? L'afilada ploma del pamplonès dissectiona amb humor la tragèdia.

«Tot i que la història no em doni la raó, jo encara confio en la intel·ligència grupal»

magnífica que tenen els polítics (riu). L'important és tenir clares les prioritats socials i organitzar-nos per aconseguir-les, mentre que el que fan els polítics és desordenar-les: per això la societat les ha hagut de posar sobre la taula. Tots sabíem que els desnonaments eren injustos, però els poderosos sempre van per darrere de la societat. Els polítics ens volen espantar dient-nos que ens cal un pla B, i que si aquest no funciona n'hauríem de tenir un de C, com si visquéssim en un film d'acció.

■ Però vostè sona optimista.

■ És que ho sóc, perillosament optimista, perquè malgrat tot confio en la intel·ligència del grup tot i que la història s'entesti a no donar-me la raó (riu). Crec que cal seguir treballant per mantenir-la.

■ Té un fort sentit de la comunitat; creu que l'art pot jugar un paper decisiu a crear ideals comuns?

■ D'*Aventura!*, precisament, el que més m'interessa és veure com funciona aquesta intel·ligència, que els personatges siguin com la veu d'una sola persona. L'art és com un entrenament per a la vida, com els neuròlegs diuen que ho fan els

somnis, perquè puguen a escena els fantasmes i les pors, errors i encerts.

■ Per fer-ho, ha tornat a comptar amb la complicitat de T de Teatre, amb qui ja va treballar a *Delicades*.

■ Hem aconseguit crear una relació d'absoluta paritat i això és fantàstic. Un treball de creació requereix confiança i llibertat, i això ho hem trobat mútuament.

■ També parla de sentir-se útil. Pot tenir un punt d'egoista, si ens fa sentir bé fer quelcom pels altres?

■ Crec que existeix l'altruisme pur, i tinc la sort de ser-ne beneficiari cada dia. Potser no ens n'adonem perquè és quelcom que donem per descomptat i ens fixem només en allò negatiu, però parant esment ens adonem de la quantitat de coses que fem els uns pels altres.

■ La sòcia de l'empresa es ven per ajudar els seus companys. Vostè es vendria per alguna cosa?

■ Crec que hem de tenir clar quines són les prioritats reals, què és important i què no; i en segon lloc, estar ben alerta perquè en el moment en què et refies i creus que tu no et vendries mai per res, fas el primer pas per acabar-ho fent.